

22ste zondag door jaar

Lc. 14, 1. 7-14

De uitnodiging die Jezus vandaag te beurt valt, heeft Hij niet te danken aan zijn mooie ogen. Er staat een zinnetje wat dat verraadt: "Ze hielden Hem voortdurend in het oog". Het was een sabbat en waarschijnlijk hoopten zijn gastheer en zijn handlangers heimelijk dat Jezus iets zou doen wat verboden was. Wat ze waarschijnlijk niet in de gaten hadden was dat Jezus op zijn beurt ook hén in het oog hield. Zo heeft Hij al vlug in de gaten dat er een geluidloos gevecht aan de gang is voor de ereplaatsen aan tafel. Jezus begint hen daarover te kapittelen.

Nu kunt ge u natuurlijk afvragen: moest de Zoon van God nu mens worden om sommige mensen wat tafelmanieren te leren? Natuurlijk niet. Maar dat geduw en getrek aan tafel heeft een veel bredere betekenis. Het illustreert een tendens die eigen is aan mensen van overal en van alle tijden: ellebogenwerk is één van de belangrijkste bedrijvigheden van mensen. Of zoals wel eens gezegd wordt: "Het gaat er niet om wát ge kent, maar wíe ge kent".

Die strijd neemt vele vormen aan en wordt meestal genadeloos beslecht. Dat gebeurt in de politiek en de economie, dat gebeurt net zo goed in de Kerk, in parochies: de strijd om de eerste plaats, meestal ten koste van anderen.

Jezus' reactie daarop is even simpel als duidelijk: doe daar niet aan mee! En waarom niet? Omdat de plaats die gij bekleedt in de ogen van de mensen God totaal onverschillig laat. Hij zal u later bij wijze van spreken niet vragen wat uw titels waren of uw beroep.

Misschien kunt ge het vergelijken met een gezin met een paar kinderen. Vraag aan vader of moeder van wie van de kinderen ze het meeste houden, en ze zullen u daar geen antwoord op kunnen geven. Ouders houden van ieder kind op een andere manier, maar dat is geen kwestie van meer of minder.

Voor gelovigen geldt eigenlijk hetzelfde. De basis van onze waardigheid en waarde is het besef kinderen van God te zijn, zonder dat we daarvoor hoeven te vechten met anderen. Dat besef kan heel wat jaloersheid besparen: we hoeven ons voor God niet naar voor te dringen. Integendeel zelfs.

Op de eerste bladzijde van haar autobiografie schrijft Theresia van Lisieux: "Jezus bracht mij het boek van de natuur voor ogen, en ik heb begrepen dat alle door Hem geschapen bloemen mooi zijn, dat de schittering van de roos en de blankheid van de lelie niets afdoen aan de geur van het onooglijk viooltje of de eenvoud van het madeliefje. Als alle bloemen rozen zouden willen zijn, zou de natuur haar lentetooi missen en de velden niet langer bezaaid zijn met een bloemenpracht. Zo is het ook in de wereld van de zielen."

Als Jezus de gasten op hun plaats heeft gezet, richt Hij zich ook nog tot de gastheer met ongeveer dezelfde les: heb niet alleen maar oog voor mensen die u een wederdienst kunnen bewijzen of die u vooruit kunnen helpen, maar denk ook een keer aan die pechvogel uit de sukkelstraat of die oudere die wegwijnt

in eenzaamheid. Met andere woorden: haal uzelf en uw eigen voordeel eens wat vaker weg uit het middelpunt van uw doen en laten.

In zekere zin gaat het Evangelie van vandaag via tafelgewoonten over algemene fatsoensregels. Iedere rechtgeaarde communist zou zich daarin kunnen vinden. Het laat in ieder geval zien dat het christelijk geloof niet alleen een kwestie is van naar de Mis gaan op zondag (dat natuurlijk ook), en dat we geloof ook niet moeten laten terugdringen tot achter de kerkdeur zoals sommige politici dat liefst zouden zien, maar dat het heel ons leven, doen en laten zou moeten bepalen; dat het iets te maken zou moeten hebben met alle aspecten van ons leven, met ons omgaan met elkaar en zelfs met onze keuken en eetkamer. Amen.

Johan Goris, pastoor